Δεν πάω διακοπές…

Νίκος Κουφόπουλος

Εδώ ο κοσμος καίγεται, και εγω εχω το… χαβά μου,
θα πειτε φιλοι. Δίκαια. Η ευθυνη είναι δικια μου.
Μα πρεπει ολους εγκαιρα να σας ενημερωσω.
Μην πειτε, εμεις δεν ξεραμε. Τα λεω για να σας… σώσω.
Και ισως σκεφτείτε, ποιος εισαι εσυ, που θες να σώσεις άλλους.
Σωστη είναι αυτή η σκέψη σας. Ταιριάζει σε μεγάλους.
Πίσω το παίρνω αυτό ευθύς. Η εκφραση ηταν λάθος.
Βλέπετε, με παρέσυρε, της ποίησης το πάθος.
Και ισως, πώς να σας το πω. Μια ματαιοδοξια,
πως τα δικα μου κειμενα, σπουδαία εχουν αξια.
Ρε τι τραβαμε ολοι εμεις οι ποιητες στα αληθεια.
Αφου ωρες-ωρες σκεφτομαι, να έγραφα παραμυθια,
μοναχα. Για μικρα παιδια. Με μαγισσες και δρακους.
Ή σε συνεργεια της ΔΕΗ να εσκαβα. Να ανοιγα λάκκους.
(θυμήθηκα τον πατέρα μου. Αυτά έκανε εκείνος.
Έσκαβε μια ολόκληρη ζωή. Μα ήταν μάγκας. Φίνος.)
Όμως είναι κουραστικό το σκαψιμο. Το ξερω.
Οποτε μια, συμβουλη εχω να σας προσφερω.
Οποιος γουσταρει εχει καλως. Ας κατσει να διαβασει.
Και υποσχομαι ειλικρινά, μαλλον πως δεν θα χασει.
Διαβαστε με προσεκτικα, κλειστε το κινητο σας,
και πειτε τα και όλα αυτά σε κάποια/ον κολλητή/ό σας:

Δεν παω φετος διακοπες. Θα μεινω στην Αθηνα,
και όπως λεγαν οι παλιοι, θα τα περασω φινα.
Βαρεθηκα με τα νησια και με ολο αυτό το… πράμα.
Για δεκα μερες διακοπες, βιωνεις ένα δραμα.
Ταλαιπωρια, κινηση, ζεστη φριχτη, ιδρωτας.
Πολλες φορες μου φαινονταν να γινομαι… Ευρώτας.
Καραβια πήχτρα, και νησια ετοιμα να βουλιαξουν.
Ξενερωτοι μικροαστοι, δεν ξερουν… τι να φτιαξουν.
Με αθλιες παντοφλες και γυαλια απομιμηση του Gucci,
νομιζει η… Παναγιωταινα, πως είναι η Μπελουτσι.

(Δεν με πειραζει το φθηνο, το γουστο στηλιτεύω.
Το ομορφο, και το απλο τριγυρω μου γυρευω.)
Εχουν μαζι την πεθερα και… καθονται στα αγκαθια.
Στη θαλασσα τα φαγητα φερνουνε σε καλαθια.
Και εκει που εισαι ησυχος σε καποια παραλια,
ξαφνου ακουγονται ουρλιαχτα: «Το φρουτο σου Μαριαααααααααα».
Πετάγεσαι ολοτρομος. Γαμωτο τι εχει γινει;
Και βλεπεις τριχρονο μικρο με ολοσωμο μπικινι,
μια μανα να το κυνηγα, έξαλλη να το πιασει
και με φωνες στον αντρα της: «Τρεξε κι εσυ θαναση».
Ουρλιαζει ευθυς το τριχρονο, πολεμικη σειρηνα.
Σκεφτεσαι: θεε μου ας ημουνα καλύτερα στην Κινα.

Αν σε δωματιο θες να πας, φιλε μου γαμησε τα.
Αθλια κρεβατια, τριζουνε. Βρωμικη τουαλετα.
Ένα air condition βαλανε και μια tv μικρουλα
και νομισαν πως εχουνε βιλα στη Σπετσοπουλα.
Κατι μαλακες, αχρειοι χωριατες και ψαραδες.
Τη μανα τους θα πουλαγαν για… ακομα δυο παραδες.
Τωρα μη μου αρχισετε, οι ψαραδες αν είναι η αιτια;
Εγω για αλλα σας μιλω. Για την νοοτροπία.
Και μην μου πειτε τα γνωστα, δεν είναι ολοι ιδιοι.
Αν καπου υπαρχει ενας καλος, μαλλον θα… εχει φυγει.
Ενταξει ισως νομιζετε πως ταχα υπερβαλλω.
Εγω όμως στα δωματια τους δεν θελω να… με βαλω.
Και αν με κατηγορησετε για εστέτ ταχα μου σταση,
αν ειστε μαγκες μια φορα, βγειτε με το… θαναση.
θυμαστε που σας ελεγα, αυτόν στην παραλια
που ειχε μαζι του: τη γιαγια, την πεθερα, την θεια.

Μετα ο ντοπιος θα σας πει για του νησιου τα μερη,
που δεν υπαρχουν πουθενα και μονο αυτος τα ξερει.
Για μια σπηλια που ερχεται απ’ τη μυθολογια,
και αν τυχει και σε παει εκει, βλεπεις… μια μαλακια.
Μια σπηλια που σαν κι αυτή, υπαρχουνε χιλιαδες,
σε όλα συνηθως τα βουνα. Καποιες και σε κοιλαδες.
Τα πανηγύρια τους, φριχτα. Μονο για… Γιαπωνεζους.

Οι βορειοι δεν τσιμπανε πια. Ισως και για… Κινεζους.
Οι Σουηδεζες οι ξανθιες που καποτε ζητουσαν
νησιωτη Ελληνα εραστη, και ευκολα τσιμπουσαν,
δεν αντεξαν την μυρωδια της στανης. Δεν ξαναρθαν.
Και αναρωτιουνται μονες τους, πώς διαολο την παθαν.

Τα καμπινγκ συνηθως αθλια. Ενας πανω στον άλλο.
Βαλε τον κωλο σου πιο κει τα ποδια μου να βαλω.
Και ολο και θα βρεθουν δυο-τρεις με μια κιθαρα φρικη,
«Να μ' αγαπας…», θα παιζουνε και εσυ θα λες: η Κιρκη,
δεν τους ακουει γαμωτο μου, γουρουνια να τους κανει;
Και αντε για εικοστη φορα ξανα τον… Πεχλιβανη.
θεε εσυ της μουσικης, πού εισαι τοση ωρα;
Την πατησες, λεει ο θεος. Μοναχος εισαι τωρα.
Σου ειπα εγω στην Νισυρο να πας το καλοκαιρι;
-Τυχαια το ειπα το νησι. Κι αυτό ο θεος το ξερει.-

Και λες θα παω ελευθερο καμπιγκ. Θα ειμαι μονος.
Η θαλασσα, ο ουρανος όμως… και ο αστυνομος.
Νυχτα και βλεπεις δυο φακους, στη μουρη σου τα φωτα:
Απαγορευεται σου λεν. Δεν είναι σαν και πρωτα.
Μαζευτε τα και φυγετε, γιατι αλλιως στο τμημα,
θα κανετε ολοι διακοπες και αυτό θα είναι κριμα.
Εχουν και κανα δυο σκυλια, ψαχνουν για κανα μπαφο.
Και λες, γαμωτο μου γιατι εγω τωρα να την παθω;
Εισαι και μερες αλουστος, σε τρωει το αλατι.
Ρε συ μωρο μου, ξυσε μου λιγο παλι την πλατη;
Ζεστες πινεις τις μπυρες σου. Μιλας με τα… πουρναρια,
και σου την πεφτουν και συχνα φιδια, σκορπιοι και… κριαρια.

Ο άλλος λεει μονος μου θα παω. Εγω και η φυση.
Τον εαυτό μου για να βρω που εχω αμελήσει.
Φιλε μου πηγαινε οπου θες, τον εαυτο σου ψαξε.
Και αν τον βρεις στην ερημια, τοτε κατσε και γραψε.
Ισως να σε διαβασουμε αν μας τα πεις ωραια.

Όμως εμεις, συγχωρα μας, γουσταρουμε παρεα.
Τους φιλους μας, τις φιλες μας, κοσμο πολύ τριγύρω.

Τις μπυρες κρυες θελουμε, εστω κι αν τρωμε… γύρο.
Εμεις βολτες θα κανουμε στην ομορφη Αθηνα.
Τωρα που φυγατε ολοι σας, θυμιζει μπαλαρινα,
που ομορφη λικνίζεται στους ηχους καποιου πιανου.
Μετα στο μπαρ ολοι μαζι του φιλου μου του Πανου.
Ανετοι, φρεσκιοι, καθαροι, θα πινουμε ποτακια,
και θα φλερταρουμε κομψα τα ομορφα κοριτσακια.
Οι κουβεντες μας για ποιητες, για μουσικες, για όλα,
κι όχι… πώς φτιαχνει μουσακα η μανα του Νικολα,
και πως αρεσουν στη Μιμη τα φρεσκα φασολακια,
και όταν ακουει τη Βανδη την πιανουν τα μερακια.

Εντάξει φιλοι, ο καθείς όπως αυτος γουσταρει.
Όμως ο λιθος ο ευτελής… δεν είν’ κεχριμπαρι.
Ελπιζω να με «πιασατε» με όλα αυτά που ειπα,
και όχι να εκανα απλως… εις το κενο μια τρυπα.
Καποιοι θα διαφωνησετε και αυτό δε με ξενιζει.
θα ηθελα όμως να εβλεπα κάθε έναν όταν γυριζει.
Και αν οσα ειπα ψεματα τα βρει και κακοήθεια,
υποσχομαι για μηνες τρεις να τρωω μονο… ρεβυθια.
Και συντομα δημοσια συγνωμη θα ζητησω,
κι άλλη φορα υποσχομαι να μην σας ενοχλησω.

Με αυτά τα λιγα φιλοι μου λεω να σας αφησω.
Με ποιηματακι ομορφο θα σας καληνυχτισω.
Και αν καποιος από σας παει στην Λισσαβονα,
ισως το καλοκαιρι ή ισως το χειμωνα,
ας με διαβασει για να ξερει τι και πώς.
Και ας γινει ο Πεσσόα, φιλος του καλος:

Για σένα της Λισσαβόνας επισκέπτη

Για σένα, της Λισσαβόνας όμορφε επισκέπτη,
τα λόγια κάθομαι και γράφω ετούτα στο χαρτί.
Να μην χαθείς, μην μπερδευτείς,
Σαν ξένος να ρωτάς να μη χρειαστείς.
Να ξέρεις πού πηγαίνεις, κάθε μέρα. Τι θα δεις.

Μην νιώσεις αφιλόξενα εκεί και μοναξιά.
Με σε τρομάξουν άνεμοι που δεν είναι δικοί σου.
Μη σε πληγώσουνε φεγγάρια πονηρά.
Τα άγνωστα μέρη να μην τα φοβηθείς.
Και αν με χρειαστείς να με ζητήσεις. Μην ντραπείς.

Ρώτα τους ντόπιους να σου πουν για έναν ταξιδευτή.
Βάσκο Ντε Γκάμα ήταν το όνομα του.
Με ιστιοφόρο έφυγε κάποτε από εκεί.
Καινούριους τόπους λένε, έψαχνε. Καινούρια γη.
Άλλοι όμως, πως αγάπησε μακριά, μια όμορφη μικρή.

Εφτά λόφοι ήταν αρκετοί η πόλη επάνω να απλωθεί.
Ο Τάγος ποταμός της πλένει κάθε βράδυ το κορμί.
Να μη χαθείς στα ανηφορικά, στενά
και ελικοειδή παράξενα σοκάκια.
Σαν το κοντορεβιθούλη, να ρίχνεις χαλικάκια.

Κι αν δεις τις καραβέλες να έρχονται από μακριά,
με τα πανιά τους στα κατάρτια όλα ανοιγμένα,
μη φοβηθείς. Δεν είναι άγριοι πειρατές.
Απ’ τις Ινδίες, απ’ την Κίνα, από την Αφρική,
φέρνουν μπαχαρικά, υφάσματα και λιχουδιές.

«Μικρή αλήθεια που αντανακλά ο ποταμός»,
έτσι την είχε ονομάσει ο δικός τους, ο Πεσσόα.
Ζωγραφιστά πλακάκια στις προσόψεις, δίνουν φως.
Αν θα πεινάσεις, μπακαλιάρο να ζητήσεις Γκόμες Ντε Σα.
Τα βράδια συντροφιά σου θα είναι του Πόρτο τα κρασιά.

Ψηλά αν θα πας, στο Castelo de Sao Jorge,
θα ακούσεις fados. Είναι τραγούδια λυπημένα.
Λένε για αγάπες που δεν μπόρεσαν…
Για έρωτες λένε, που δεν πρόλαβαν…
Θα μου άρεσε εκεί να θυμηθείς λίγο και εμένα…..

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια…
nikos1789@gmail.com